

Sorpresa! Een verrassing voor DANIEL FELIPE en Jelle

** 1. Daniel Felipe en zijn vriend Jelle

Dit zijn Daniel Felipe en Jelle.

Daniel Felipe heeft zijn jas aan.

Jelle heeft alleen zijn kap op zijn hoofd.

Daniel Felipe en Jelle zijn allebei acht jaar.

Daniel Felipe woont in Brussel.

Jelle woont in Dendermonde.

Dat is een heel eind van Brussel.

Gelukkig mag Daniel Felipe in de vakantie vaak bij
zijn vriend Jelle logeren.

Ze spelen graag samen: ze bouwen kastelen,
spelen computerspelletjes, ... Of ze spelen dat ze piraten zijn,
die aangevallen worden door piranha's¹.

De jongens slapen bij Jelle in een stapelbed.

Jelle slaapt beneden en Daniel Felipe bovenaan.

WEET JE ...

... dat Daniel Felipe ook Brusselse vrienden heeft? Hij speelt veel met Daniel Antonio en met Rodrigo. Met hen spreekt hij Spaans. Met Jelle spreekt hij Nederlands.

... dat piranha's grote vissen zijn met scherpe tanden?

---

¹ Uitspraak: "piranja's"

**** 2. Daniel Felipes familie en zijn huis**

Samen met zijn zus Luisa en zijn mama woont Daniel Felipe in een drukke straat in Brussel.

De bel doet het niet. Daarom moet je op het raam kloppen.

Als mama aanklopt, zegt Daniel Felipe altijd: 'Quien es²?

Wie is daar?' En dan antwoordt mama: 'La vieja Inés³!'

Dat betekent: 'De oude vrouw Ines.'

Dat is natuurlijk maar een grapje.

Daniel Felipe vindt zijn mama helemaal niet oud!

Daniel Felipes papa woont ver weg van hier, in Colombia .

In de grote vakantie gaat Daniel Felipe voor het eerst naar Colombia. Spannend!

Luisa, de zus van Daniel Felipe, is 16 jaar.

Luisa heeft Daniel Felipe geleerd om sms'jes te versturen!

Daniel Felipe vindt Luisa de liefste zus van de hele wereld.

WEET JE..

... wat sms'jes zijn? Kan jij dat, sms'en?

.. dat Daniel Felipe met het vliegtuig naar Colombia reist? De familie moet zeker drie keer overstappen! Heb jij al eens gevlogen?

... dat Daniel Felipe met zijn zus en mama Spaans spreekt?

---

² Uitspraak: "kjen és?"

³ Uitspraak: "la biécha inés" ("ch" zoals in "licht")

***** 3. Optreden**

'Is iedereen klaar?' fluistert juf Griet. 'Het is onze beurt!'

De kinderen stappen het podium op met hun viool.

De mensen in de zaal klappen hard.

Daniel Felipe klemt zijn strijkstok stevig vast.

Optreden is spannend...

Juf Griet kijkt of alle kinderen goed staan.

Het kriebelt in de buik van Daniel Felipe.

Wat een fel licht! En zoveel mensen in de zaal!

Waar zijn mama en Luisa?

'Eén, twee, drie', telt juf.

De kinderen beginnen te spelen.

Het klinkt erg mooi. Een kindje in de zaal begint luid mee te zingen.

De mensen moeten erom lachen!

Daniel Felipe speelt en speelt. Hij vergeet de mensen in de zaal.

Dan komt het laatste stuk.

'Dit is moeilijk, juf!' fluistert Daniel Felipe.

'Je kan het, Daniel Felipe.' knipoogt juf.

'Dit stuk is allegro, vrolijk en snel. Net als jij.'

Daniel Felipe haalt diep adem en kijkt de zaal in.

Recht in de ogen van mama en Luisa!

Allegro!

***** 4. Sorpresa! Verrassing!**

Daniel Felipe, mama en Luisa komen thuis na het optreden.

Ring ring! De telefoon rinkelt.

Mama neemt op. Ze lacht en praat in het Frans door de telefoon.

‘Formidable! Fantastisch!’ zegt ze.

Mama kijkt naar Daniel Felipe en lacht weer:

‘Daniel Felipe? Het is Jelle voor jou, met een sorpresa, een verrassing!’

‘JELLE!’ Daniel Felipe kruipt met de draagbare telefoon op de kast.

Daar zit hij lekker.

‘Hoe was het optreden?’ vraagt Jelle.

Daniel Felipe vertelt honderduit. Hoe fijn het was.

Hoe mooi mama en Luisa het vonden.

En hoe jammer het was dat Jelle er niet bij kon zijn.

‘Ik heb een verrassing om het goed te maken!’ juicht Jelle door de telefoon.

‘We gaan naar zee! Jij en ik! Met mijn oma en opa.’

‘Naar zee?’ Daniel Felipe kan zijn oren bijna niet geloven. ‘Wanneer?’ vraagt hij.

‘Nu!’ schreeuwt Jelle. ‘Nu! Ahora! Nu! Direct!’

Daniel Felipe schiet in de lach. Nu nog naar de zee? Deze avond nog?

Dan zegt Jelle door de hoorn: ‘Opa komt je morgen halen. Om 11 uur.’

‘Maar... Jelle ... ik kàn niet naar zee,’ zegt Daniel Felipe.

‘Ik ga toch op reis naar Colombia!’

Maar mama lacht. ‘Geen probleem. We vertrekken pas op 11 juli naar Colombia.

Je bent net op tijd terug van zee.’

Daniel Felipe valt bijna van de kast, zo blij is hij.

‘Ik ga naar zee!’ jubelt hij. ‘Ik ga naar zee!’

***5. Inpakken!

Daniel Felipe trekt meteen een grote tas van de kast.

‘Ik mag naar zee, mama!’

‘Je hebt het verdiend, amorcito⁴.’ zegt mama.

‘Ik ben blij voor je.’ Ze aait Daniel Felipe over zijn hoofd.

‘Ik moet nu mijn koffer pakken, mama!’

Morgen vertrekken we al!

Waar is mijn speelgoed?

Ik wil mijn draak meenemen. En mijn computerspel.

En ...’

‘Rustig, papito’, zegt mama.

‘Zou deze tas groot genoeg zijn?’ twijfelt Daniel Felipe.

‘Zou ik alles hier wel in krijgen?’

‘En werkt die rits wel?’

‘Rustig papito, rustig.’ sust mama.

‘We pakken morgenvroeg wel in. Nu moet je echt gaan slapen.’

‘Maar mama, het is nog klaar buiten.’ zegt Daniel Felipe.

‘Jawel, maar toch is het al laat.’ antwoordt mama.

‘Het is al half tien!’

---

⁴: Uitspraak: *amorthito* (Engelse *th*)

*** 6. Slapen

Daniel Felipe sleurt de tas mee naar de slaapkamer.

Maar in de deuropening blijft hij staan.

De kamer staat vol reistassen en rugzakken!

Die zijn voor de reis naar Colombia.

Mama heeft ze vandaag klaargezet.

Zelfs alle bedden liggen vol.

Daniel Felipe legt de tas voor de zee bij de andere tassen op mama's bed.

'Waar moet ik slapen, mama?' vraagt hij.

'Ik kan niet meer in mijn bed.'

Mama zwiert alle tassen op het bovenste bed.

'Sorpresa. Verrassing. Luisa kan in haar eigen bed onderaan.

En jij mag bij mij in het grote bed slapen, papito.' zegt mama.

'Jij en ik samen. Gezellig!'

'Nee hè? Niet weer!' zucht Daniel Felipe. Maar hij lacht.

Hij vindt het knus bij mama in bed. Ze ruikt zo lekker...

En ze is heerlijk warm.

Een uurtje later komen mama en Luisa ook slapen.

Luisa vindt het nog te vroeg, maar mama zegt:

'Morgen wordt een drukke dag.

En om 11 uur moet Daniel Felipe klaar staan.'

*** 7.Paloma

De volgende morgen is Daniel Felipe al om zeven uur wakker.

Hij kan niet wachten tot Jelle er is.

Snel maakt hij zich klaar. Snel eet hij zijn ontbijt. Snel pakt hij zijn koffer in.

O nee, nog meer dan vier uur wachten. Nog zo lang.

‘Roekoe! Roekoe!’ hoort Daniel.

Hij weet het meteen: dat is Paloma, zijn duif!

Ze tikt tegen het raam. Ze heeft honger.

Daniel Felipe heeft Paloma op straat gevonden. Ze was gewond.

Mama, Luisa en Daniel Felipe hebben haar samen verzorgd.

En nu is Paloma bijna genezen!

‘Ik kom, Paloma!’ roept Daniel Felipe.

Hij gaat vlug naar het koertje. Hij ververst het drinkwater en

verkrumelt een stukje brood voor Paloma.

‘Je bent bijna genezen, Paloma’, zegt Daniel Felipe.

‘Maar wie zorgt voor jou, terwijl ik aan zee ben?’

‘Ik doe het wel’, zegt Luisa door de deur.

‘Maar wie zorgt er dan voor Paloma als we in Colombia zijn?’ vraagt Daniel Felipe bezorgd.

Daar heeft Luisa nog niet over nagedacht. Mama gelukkig wel.

‘Paloma is bijna weer genezen. De dag voor we vertrekken, laten we haar vrij.’

Daniel Felipe lacht.

‘Sorpresa! Verrassing, Paloma! Binnenkort ben je weer vrij!’

*** 8. Dagboek

Nog meer dan twee uur wachten. Dat is lang.

Daniel Felipe puft en zucht. Hij gaat zitten en staat weer recht.

Hij loopt van de woonkamer naar de slaapkamer en terug.

Hij klautert op de kast, verstopt zich onder de tafel

en kruipt tussen de stoelen.

‘Daniel Felipe, zit nu toch eens stil.’ zegt Luisa. ‘Kan je niet wat lezen of zo?’

Maar Daniel Felipe heeft nergens zin in. Hij is veel te nerveus.

Luisa heeft een idee.

Ze haalt een groot schrift uit de kast.

‘Dit is jouw dagboek.’ zegt ze plechtig.

‘Wat is dat, een dagboek?’ vraagt Daniel Felipe?

‘In een dagboek kan je opschrijven wat je meemaakt.’ legt Luisa uit.

‘Je kan schrijven over Jelle en de zee en over Colombia.

Je kan ook foto’s in je dagboek kleven.

Zo weet je later nog hoe fijn deze zomer was.’

Daniel Felipe vindt het een geweldig idee.

Hij gaat meteen aan het werk.

Op het eerste blad van het schrift schrijft hij met grote letters:

‘Met Jelle aan zee.’

En een paar bladzijden verder schrijft hij:

‘Mijn vakantie in Colombia’.

En daaronder tekent hij de Colombiaanse vlag.

***** 9. Gebed**

Het is half elf. Daniel Felipe heeft zijn dagboek in zijn tas gestopt.

Nu duurt het echt niet lang meer.

Daniel Felipe is zenuwachtig.

Mama geeft hem een dikke knuffel.

‘Voor je vertrekt, amorcito, mijn zoetje, gaan we bidden.

Zoals we altijd doen, als we van huis vertrekken.’

Luisa, mama en Daniel Felipe staan in de gang. Ze maken het stil.

Mama vraagt God om goed voor Daniel Felipe te zorgen aan zee.

En ze vertelt God hoe blij ze is dat Daniel Felipe zo een goede vriend heeft.

Nu is Daniel Felipe helemaal klaar om te vertrekken.

‘El amor de mi vida sigue sendo?’ vraagt mama.

‘Ben je nog de liefde van mijn leven?’

‘Yo! Ja!’ antwoordt Daniel Felipe stoer.

Maar hij voelt een brok in zijn keel.

Afscheid nemen van mama, dat vindt hij wel moeilijk.

***** 10. Naar de zee**

Klop! Klop! Klop! Jelle klopt op het raam.

'Jelle is daar!'

Daniel Felipe spurt naar de voordeur en gooit ze met een grote zwaai open.

'Jelle! Opa!' roept hij. 'Eindelijk!'

Jelle en Daniel Felipe vliegen elkaar in de armen.

'Gaan we vertrekken?' vraagt Daniel Felipe ongeduldig.

Maar opa krijgt eerst een kop koffie van mama.

Daniel Felipe toont Jelle de reistassen voor Colombia.

'We hebben één tas vol chocolade.' zegt hij.

'Want Belgische chocola, dat kennen ze in Colombia niet.'

Mama en opa praten een hele tijd in het Frans.

Jelle en Daniel Felipe worden ongeduldig. De zee wacht!

'Komaan, we vertrekken!' zegt opa eindelijk.

Daniel Felipe en Jelle stormen naar de deur.

'Dag mama, dag Luisa, dag Paloma!'

'Papito! Wacht! Nog een kus!' zegt mama haastig.

'En breng voor mij een sorpresa, een verrassing mee van de zee!' knipoogt Luisa.

Daniel Felipe knikt en lacht naar Jelle.

'Een sorpresa? Ik weet al iets', zegt hij ondeugend.

'Een sorpresa voor Luisa? Dat wordt: een mega ... piranha!'